

Folketingets Indfødsretsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Dato: **- 6 APR. 2009**
Kontor: Indfødsretskontoret
J.nr.: 2001/300-23
Sagsbeh.: KRE

Til Indfødsretsudvalgets orientering vedlægges forslag til revideret nordisk aftale om statsborgerskab. Den reviderede aftale erstatter den nordiske aftale af 14. januar 2002 om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret, der tillige vedlægges.

Der har i de nordiske lande været et mangeårigt samarbejde på statsborgerretsområdet, som først i 1950 blev formaliseret ved gennemførelse af ensartede lovgivninger i Danmark, Norge og Sverige. Finland og Island fulgte senere efter. De nordiske landes statsborgerretslovgivninger byggede dengang på de samme grundlæggende principper som afstammingsprincippet og begrænsning af dobbelt statsborgerskab.

På baggrund af disse stort set enslydende statsborgerretslove blev der i 1969 indgået en aftale mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret. Island tiltrådte aftalen i 1998. Aftalen er implementeret i indfødsretslovens §§ 3, 4, 4 A, 5 og § 8 om erhvervelse af statsborgerret ved erklæring og de nærmere betingelser herfor samt en bestemmelse om, at bopæl i et nordisk land i sammenlagt mindst 7 år sidestilles med bopæl her i riget. Bekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004 af lov om dansk indfødsret vedlægges til udvalgets orientering.

Formålet med en ændring af den nordiske aftale på nuværende tidspunkt er blandt andet at lette fremtidige ændringer af de nationale indfødsretslove, idet der i aftaleudkastet ikke længere henvises til nationale bestemmelser. Endvidere er aftaleudkastet blevet inddelt i kapitler, og der er tilføjet en formålsbestemmelse.

Herudover er der tale om enkelte forslag til materielle ændringer, hvor ændringerne dog gøres fakultative, således at Danmark ikke skal ændre indfødsretsloven på baggrund heraf.

Den materielle ændring er, at betingelserne i artikel 4, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, i den gældende nordiske aftale gøres fakultative, således at det er op til de enkelte lande at afgøre, hvorvidt der skal stilles krav om, at den, der ønsker at afgive erklæring om nordisk statsborgerskab, skal have erhvervet statsborgerskabet i det første nordiske land på anden måde end efter ansøgning (ved naturalisation). Det fremgår således af forslaget til artikel 5, stk. 4, at et aftaleland kan bestemme, at erhvervelse af indfødsret ved erklæring skal

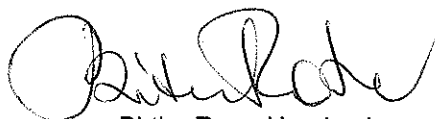
være betinget af, at den, som afgiver erklæringen, ikke har erhvervet sit statsborgerskab efter ansøgning eller i forbindelse med, at den pågældendes forældre har erhvervet sit statsborgerskab efter ansøgning.

Baggrunden for forslaget er, at Norge har ændret sin statsborgerretslovgivning, således at erhvervelse af indfødsret ved erklæring også er mulig for personer, som har erhvervet statsborgerskab ved naturalisation. Sverige og Finland har ikke foretaget lignende ændring.

Ændringerne i aftaleudkastet er således hovedsagelig af teknisk karakter, og der vil ikke være behov for at foretage ændringer af indfødsretsloven på baggrund heraf. De materielle ændringer af aftaleudkastets artikel 5 er fakultative.

Aftalen vil, når samtlige nordiske lande har godkendt den reviderede aftale, skulle undertegnes af de nordiske lande, hvilket i overensstemmelse med proceduren for undertegnelse af den gældende aftale forventes at finde sted i Danmark mellem en af udenrigsministeren bemyndiget person samt repræsentanter fra de øvrige nordiske lande.

Aftalen vil herefter blive deponeret i det danske Udenrigsministerium.

Birthe Rønn Hornbech

Dorit Hørlyck

Aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om statsborgerskab

Regeringerne i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige (nedenfor omtalt som aftaleparterne) er blevet enige om følgende aftale om statsborgerskab:

Kapitel I – Formål med aftalen

Artikel 1

Formålet med denne aftale er, på baggrund af det nære samarbejde mellem de nordiske lande, at lette nordiske statsborgeres mulighed for at erhverve eller generhverve statsborgerskab i et andet nordisk land.

Kapitel II – Bestemmelser om betydningen af tid med bopæl i et andet aftaleland

Artikel 2

Ved anvendelse af nationale bestemmelser, som tillægger bopælstid i landet før en vis alder betydning for erhvervelsen af statsborgerskab, kan bopæl i et eller flere andre aftalelande ligestilles med bopæl i det aftaleland, hvis statsborgerskab den erklærende ønsker at erhverve. Dette gælder kun i det omfang bopælstiden ligger 5 år forud for erklæringens afgivelse og forud for den erklærendes fyldte 16. år

Artikel 3

Ved anvendelse af nationale bestemmelser om generhvervelse af statsborgerskab for personer, som forud for fortabelsen af statsborgerskabet havde bopæl i aftalelandet, kan bopælstid i et eller flere andre aftalelande indtil det fyldte 12. år ligestilles med bopæl i det aftaleland, hvis statsborgerskab den erklærende ønsker at erhverve.

Artikel 4

Nationale bestemmelser om fortabelse af et aftalelands statsborgerskab ved manglende tilknytning ved det fyldte 22. år finder ikke anvendelse på den, som i sammenlagt mindst 7 år har haft bopæl i et eller flere aftalelande.

Kapitel III – Bestemmelser om erhvervelse og generhvervelse

Artikel 5

Aftaleparterne skal gennemføre bestemmelser, hvorefter en statsborger i et aftaleland, kan erhverve statsborgerskab i et andet aftaleland ved over for rette myndighed i dette land, at afgive skriftlig erklæring herom, såfremt den erklærende

1. Er fyldt 18 år,
2. Har haft bopæl i aftalelandet i de sidste 7 år, og
3. Ikke i løbet af denne tid er dømt til frihedsstraf eller anden foranstaltning, som efter dette aftalelands lovgivning er ligestillet med frihedsstraf.

Ved anvendelse af bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, kan hver aftalepart fastsætte en kortere tidsfrist.

Hver aftalepart kan gennemføre bestemmelser, hvorefter den erklærende ikke på tidspunktet for afgivelse af erklæringen afsoner, eller i løbet af de sidste 7 år, eller den kortere bopælstid, som aftaleparten har fastsat, har afsonet frihedsstraf. Hver aftalepart kan endvidere gennemføre bestemmelser, hvorefter den erklærende ikke på tidspunktet for afgivelse af erklæringen er, eller i tidsrummet nævnt i første led har været under anden foranstaltning, som efter dette aftalelands lovgivning er ligestillet med frihedsstraf.

Hver aftalepart kan gennemføre bestemmelser, hvorefter erhvervelse af statsborgerskab ved erklæring skal være betinget af, at den erklærende ikke har erhvervet sit statsborgerskab i førstnævnte aftaleland efter ansøgning eller i forbindelse med, at den erklærendes forældre har erhvervet statsborgerskab efter ansøgning.

Hver aftalepart kan gennemføre bestemmelser, hvorefter erhvervelse af statsborger ved erklæring skal være betinget af, at den, som afgiver erklæring, godtgør, at den pågældende derved mister sit statsborgerskab i andre lande.

Artikel 6

Aftaleparterne skal gennemføre bestemmelser, hvorefter en statsborger i et aftaleland, som tidligere har haft statsborgerskab i et andet aftaleland, generhverver dette statsborgerskab, når den pågældende efter at have taget bopæl i dette land, afgiver skriftlig erklæring herom, over for rette myndighed i landet.

Sådan erklæring kan dog kun afgives, såfremt den pågældende efter fortabelsen af det statsborgerskab, som ønskes generhvervet, til stadighed har været i besiddelse af statsborgerskab i et eller flere aftalelande.

Hver aftalepart kan gennemføre bestemmelser, hvorefter erhvervelse af statsborger ved erklæring skal være betinget af, at den, som afgiver erklæring, godtgør, at den pågældende derved mister sit statsborgerskab i andre lande.

Artikel 7

Erhverver en statsborger i et aftaleland i medfør af artiklerne 5 eller 6 statsborgerskab i et andet aftaleland, skal aftaleparterne gennemføre bestemmelser, hvorefter også den pågældendes ugifte børn under 18 år erhverver samme statsborgerskab under forudsætning af, at de betingelser, som er fastsat i statsborgerskabslovgivningen i det pågældende aftaleland, er opfyldt.

Kapitel IV – Afsluttende bestemmelser.

Artikel 8

Hver aftalepart skal snarest underrette de øvrige aftaleparter om sådanne ændringer i den statsborgerskabslovgivning, som har betydning for denne aftale. Aftaleparterne skal snarest herefter

i fællesskab overveje, hvorvidt sådanne ændringer skal foranledige ændringer i denne aftale. Ændringer til denne aftale skal foretages skriftligt.

Artikel 9

Denne aftale træder i kraft 30 dage efter den dag, da samtlige aftaleparter har givet det danske udenrigsministerium meddelelse om deres godkendelse af aftalen. Det danske udenrigsministerium underretter de øvrige aftaleparter om modtagelsen af disse meddelelser og om tidspunktet for aftalens ikrafttræden.

På tidspunktet for denne aftales ikrafttræden ophører den i København den 14. januar 2002 udfærdigede aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret.

Artikel 10

En aftalepart kan opsigte aftalen ved skriftlig meddelelse herom til det danske udenrigsministerium, som underretter de øvrige aftaleparter om modtagelsen af meddelelsen og om dens indhold.

En opsigelse gælder kun den aftalepart, som har afgivet den, og den får virkning seks måneder efter den dag, da det danske udenrigsministerium modtog meddelelse om opsigelsen.

Artikel 11

Originaleksemplaret til denne aftale deponeres i det danske udenrigsministerium, der tilstiller de øvrige parter bekræftede genparter heraf.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, befuldmægtigede repræsentanter undertegnet aftalen.

Udfærdiget i ...den ...I et eksemplar på dansk, finsk, islandsk, norsk og svensk, hvilke tekster alle har samme gyldighed.

Bekendtgørelse nr. 36 af 27. november 2003

Bekendtgørelse
af
aftale af 14. januar 2002
mellem de nordiske lande om gennemførelse af
visse bestemmelser om statsborgerret

Den 14. januar 2002 undertegnedes i København en aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret.

Aftalen har følgende ordlyd:

Udenrigsmin., BOR, j.nr. 16.D.45.

AS000595
Schultz Grafisk

AFTALE

Artikel 4

mellem
**Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige
 om gennemførelse af visse bestemmelser om
 statsborgerret**

Danmarks, Finlands, Islands, Norges og Sveriges regeringer er blevet enige om gennemførelse af bestemmelserne i § 10 i lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 28 af 15. januar 1999, som ændret ved lov nr. 1102 af 29. december 1999, i § 10 i finsk medborgerskapslag (nr. 401) af 28. juni 1968, som delvist ændret ved lov af 10. august 1984 (584/1984) og lov af 3. februar 1995 (155/1995), i § 9 b i lov nr. 100 af 23. december 1952 om islandsk statsborgerret, som ændret ved lov nr. 49 af 11. maj 1982, lov nr. 62 af 12. juni 1998 og lov nr. 82 af 16. juni 1998, i § 10 i lov af 8. december 1950 om norsk riksborgarrett, som ændret ved lov af 20. december 1968, og i §§ 17-19 i lov af 1. marts 2001 (nr. 82) om svenskt medborgarskap.

Artikel 1

Ved anvendelse af § 3 i de danske, islandske og norske love om statsborgerret og af § 5 i den finske lov om statsborgerret ligestilles bopæl i et andet aftaleland med bopæl i den stat, hvis statsborgerret den erklærende ønsker at erhverve, dog kun i det omfang bopælstiden ligger 5 år forud for erklæringens afgivelse og forud for den erklærendes fyldte 16. år.

Artikel 2

Ved anvendelse af § 4 i de danske, islandske og norske love om statsborgerret og af § 6 i den finske lov om statsborgerret ligestilles bopæl indtil det fyldte 12. år i et andet aftaleland med bopæl i den stat, hvis statsborgerret den erklærende ønsker at erhverve.

Artikel 3

Bestemmelsen i § 8, stk. 1, i de danske, islandske og norske love om statsborgerret, i § 8 b, stk. 1, i den finske lov om statsborgerret og i § 14, stk. 1, i den svenske lov om statsborgerret finder ikke anvendelse på den, som i sammenlagt mindst 7 år har haft bopæl i et andet aftaleland.

Den, der har statsborgerret i et aftaleland, kan erhverve statsborgerret i et andet aftaleland ved over for den myndighed, denne stat bestemmer, at afgive skriftlig erklæring herom, såfremt den erklærende

- 1) har erhvervet statsborgerretten i førstnævnte stat på anden måde end ved naturalisation,
- 2) er fyldt 18 år,
- 3) har haft bopæl i aftalelandet i de sidste 7 år og
- 4) ikke i løbet af denne tid er dømt til frihedsstraf eller anden foranstaltning, som efter denne stats lovgivning i denne henseende er ligestillet med frihedsstraf.

Ved anvendelse af bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, anses også den, der har erhvervet statsborgerret derved, at en af den pågældendes forældre er blevet naturaliseret, for at have erhvervet statsborgerretten ved naturalisation.

Ved anvendelse af bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, kan hver part fastsætte en kortere tidsfrist, dog ikke mindre end 5 år.

Artikel 5

En statsborger i et aftaleland, som tidligere har haft statsborgerret i et andet aftaleland, generhverver denne statsborgerret, når den pågældende efter at have taget bopæl i denne stat over for den myndighed, denne stat bestemmer, afgiver skriftlig erklæring herom.

Sådan erklæring kan dog kun afgives, såfremt den pågældende efter fortabelsen af den statsborgerret, som ønskes generhvervet, til stadighed har været i besiddelse af statsborgerret i et eller flere aftalelande.

Artikel 6

Erhverver en statsborger i et aftaleland i medfør af artiklerne 4 eller 5 statsborgerret i et andet aftaleland, erhverver også den pågældendes ugifte børn under 18 år samme statsborgerret under forudsætning af, at de betingelser, som er fastsat i statsborgerretslovgivningen i den pågældende stat, er opfyldt.

Enhver part kan i den forbindelse fastsætte, at bestemmelsen i artikel 7 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 7

Ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 4 og 5 kan en part bestemme, at erhvervelse af statsborgerskab efter disse bestemmelser skal være betinget af, at den, som afgiver erklæring, godtgør, at den pågældende derved mister sit statsborgerskab i andre stater.

Artikel 8

Hver part skal snarest underrette de øvrige parter om sådanne ændringer i dens statsborgerretslovgivning, som har betydning for denne aftale. Parterne skal snarest herefter i fællesskab overveje, hvorvidt sådanne ændringer skal foranledige ændringer i denne aftale.

Artikel 9

Denne aftale træder i kraft 30 dage efter den dag, da samtlige parter har givet det danske udenrigsministerium meddelelse om deres godkendelse af aftalen. Det danske udenrigsministerium underretter de øvrige parter om modtagelsen af disse meddelelser og om tidspunktet for aftalens ikrafttræden.

Samtidig ophæves den i København den 23. oktober 1998 undertegnede aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret.

Artikel 10

En part kan opsigte aftalen ved skriftlig meddelelse herom til det danske udenrigsministerium,

Ved denne aftales ikrafttræden den 18. oktober 2003, jf. art. 9, er aftalen af 23. oktober 1998 om gennemførelse af visse bestemmelser om statsborgerret ophævet, jf. Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 28 af 29. april 1999, Lovtidende C.

som underretter de øvrige parter om modtagelsen af meddelelsen og om dens indhold.

En opsigelse gælder kun den part, som har afgivet den, og den får virkning seks måneder efter den dag, da det danske udenrigsministerium modtog meddelelsen om opsigelsen.

Artikel 11

Originaleksemplaret til denne aftale deponeres i det danske udenrigsministerium, der tilstiller de øvrige parter bekræftede genparter heraf.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, befuldmægtigede repræsentanter undertegnet denne aftale.

Udfærdiget i København den 14. januar 2002 i ét eksemplar på dansk, finsk, islandsk, norsk og svensk, hvilke tekster alle har samme gyldighed.

For Danmarks regering:

Friis Arne Petersen

For Finlands regering:

Frank Hellstén

For Islands regering:

Helgi Ágústsson

For Norges regering:

Dagfinn Stenseth

For Sveriges regering:

Carl-Magnus Hyltenius

Udenrigsministeriet, den 27. november 2003

PER STIG MØLLER